

Utställningen Migration på Konstens Hus presenteras som ett samarbetsprojekt av producenter och konstnärer födda i Barentsregionen. Att döma av utställningen är det svårt att se var det samarbetet har bestått. Som produktion ser det ut som vilken samlingsutställning som helst, med samma inslag av gammalt och nytt som brukar ingå i den typen av arrangemang. En del av materialet har jag sett tidigare och i andra sammanhang, och det påverkar naturligtvis mitt intryck av att man visar det man brukar göra. Det är bara rubrikerna som nyproducerats.

Fototekniken är det dominerande inslaget bland utställarna. Ett tidens tecken, en till synes snabb teknik som tilltalar många otåliga konstnärer. Det skall erkännas att jag har svårt att ta till mig något från en del av dessa foton. Det kan bero på valet av redovisning. Somliga bilder kanske skulle fungera bättre på webben eller som trycksaker i en bok eller tidskrift.

Konstutställningsformen har en annan läsart. Vad vinner man på att välja det mediet? Jag har funderat mycket på varför jag har svårare att bli hänförd inför en fotografisk gestaltning än inför en tecknad eller målad. En förklaring kan vara att det finns ett motstånd i varje material som konstnären måste övervinna för att det skall bli en trovärdig gestaltning. Jag har därvidlag samma krav på ett foto som på en målning. Förflackat tekniskt kunnande som ofta tillåts vidlåta konstfotografi väger tungt på minussidan. Om inte annat så begär jag att man åtminstone ska kunna avläsa en viss bedrift i verket, något som lyfter sig över tillfälligheternas spel och det triviala. Finns det fler bottnar som gör att jag gång på gång kan gå tillbaka och hämta fler upplevelser så är det en notering på plussidan.

Esko Männinkkö som blev känd med sina socialpornografiska bilder av ungar från finska Lappland har hittat en ny infallsvinkel på regionens utflyttningsproblematik. Han har plåtat invandrare insatta i glesbygdskontexten. Det kanske är en sökt polarisering men den har sina intellektuella poänger. Inramningarna tillför dock föga och hängningen lämnar en hel del övrigt att önska.

Helena Junttila visar en serie fina tuschteckningar. Det är glädjande att se en konstnär som ser teckningen som ett självständigt medium. Kaija Kiuru har gjort ett tält av virkade dukar som ger dimension åt kvinnlig husflit genom tiderna, medan Lena Stenberg har känt behov av en stötsäker transportkista för människor. Ett par reservhjärtan varav ett i sten ingår också i kitet. En målare som inte lämnar betraktaren oberörd är Roger Metto. Han påstås i katalogen göra romantiska landskap. Det kan man naturligtvis tycka om man har behov av sådan referenser men för mig handlar det mer om färg som sensuell materia och plastisk substans. Ett slags nonfigurativa reliefer i färg, det är gott nog.

Ett av de mer intressanta konceptuella inslagen står Svein Flygari Johanssen för i sin installation The call of the wild (Skriet från vildmarken). Den utgörs är en förkromad äkta eldstad från Bollo vid Altaälven i Norge. Inspelade ljud från älven avspeglar via internet börskurserna i Oslo respektive New York. När kurserna går upp hörs övervattensljud när de går ner hörs undervattensljud. Så kan man meditera över hur direktörers och finansvalpars verksamhet inte bara påverkar våra pensioner utan även våra naturupplevelser och hur länge vi ska finna oss i det?

Bertil Sundstedt